



OSKAR OBSERVERAR

No bizniz like showbiz

Ni anar inte vad mycket vi är med om inom showbiz. Visserligen är vi väl medvetna om att det innebär obehagliga arbetstider, låga löner och ett ständigt orosmoment över att aktuellt jobb snart tar slut och att det då är dags att gå på audition igen.

Väl på plats möter vi hundratals (ibland tusentals) kollegor, som konkurrerar om ett fåtal platser. Just nu är jag på plats i Helsingfors och repeterar för fullt med *Mamma Mia*.

Vi var omkring tusen som sökte till denna feel-good-musikal och endast 30 personer blev utvalda.

Det är inte alltid jag får vara med om sådana här välorganiserade auditions/uttagningar som med *Mamma Mia*, men en av de mest bisarra upplevelser hade jag tänkt skriva om i dag. Jag kan redan i förväg berätta att det var tur att jag sedan tidigare hade erfarenhet av att gå på auditions. Hade detta varit första gången för mig att prova lyckan inom showbiz kan jag lova att jag hade skolat om mig och i dag i stället jobbat som psykolog eller svensklärare.

Bakgrunden är att jag hade blivit kallad till en sydsvensk småstad och åkte ner med tåg från Göteborg. I förväg hade jag fått förbereda två låtar (en lugn och en up-tempo) och jag skulle även förbereda en egenkoreograferad danskombination på en minut.

När jag kom till rätt adress visade det sig vara ett kontorslandskap med en ytterst liten yta att framföra sång och dans på. Kvinnan, som höll i allting själv, meddelade med en gång att jag inte alls skulle sjunga mina egna låtar utan *Drömmen om Elin* och *Johnny B. Goode*.

Jag fick sedan fick en kvart på mig att repetera allt material, men gentil, som hon var, så fick jag ha texten framför mig. Hur tror någon på fullaste allvar att jag kan prestera mitt bästa och ge en rättvis bild av mig själv som artist när förutsättningarna ser ut som de gör? I och för sig är det väl lika för alla.

Efter en annorlunda inledning skulle jag framföra min dans och jag var redo att hämta cd-skivan, som låg i väskan i andra rummet. Kvinnan hejdade mig och sade att hon ville att jag skulle genomföra dansen – utan musik!

Nu byggde hela min dans på just musiken och det såg nu väldigt lustigt ut när jag försökte genomföra min koreografi nynnande rytmerna, ljuden och pulsen i hjärnan.

Jag ville egentligen redan nu åka hem för det kändes bara märkligt, men som avslutning skulle jag framföra ytterligare en sång. Den här gången trodde jag i min enfald att det var låtarna som jag hade övat in, men framför lades ett papper – med finsk text!

Juryn, den ensamma kvinnan, spelade upp en fil på datorn och lät mig lyssna igenom låten fem gånger innan jag den sjätte gången försökte sjunga med och samtidigt förmedla en känsla med en text som jag inte hade en aning om vad det innebar.

I efterhand är jag glad att jag inte fick jobbet med tanke på hur konstig upplevelsen var. Ännu värre var det för en kompis till mig, som sökte bara några timmar efter mig och som fick jobbet.

Kul kan ju tyckas, men han blev uppringd bara en vecka senare och fick reda på att hon hade ångrat sig och anställt en finne i stället.

No biz as showbiz...